

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק י"א

קונטרס 641

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותינוּפּח אֵיךְ לְבַד מטהר ומזדבֵּף, ומתלהב לאבינו שבשמים.

(נב) קִימוּ בְּעַצְמָם "בוזוּ כֶּסֶף בּוּזוּ זָהָב" – פִּי מַה נֶחֱשֵׁב כֶּסֶף וְזָהָב, כִּנְגַד הַצֵּעַר שֶׁל שְׁכִינְתָא בְּגְלוּתָא

וְכַח גְּדֵלֶת לַמּוֹד הַזֶּה"ק נְתוּ בָהֶם חֲשֵׁק עֲצוּם עַד כְּדֵי שֶׁעָמְדוּ וּמָכְרוּ כָּלִי כֶּסֶף אֲשֶׁר בְּרִשׁוּתָם כְּדֵי לְזַכּוֹת וּלְזַכּוֹת אֶת כָּלִל יִשְׂרָאֵל, וְקִימוּ בְּעַצְמָם "בוזוּ כֶּסֶף בּוּזוּ זָהָב" - כִּי מַה נֶחֱשֵׁב כֶּסֶף וְזָהָב - כִּנְגַד הַצֵּעַר שֶׁל שְׁכִינְתָא בְּגְלוּתָא, וּמַה גַּם שְׁעִי"ז נִשְׁרָפִים הַקְּלָפוֹת וּמִתְבַּטְּלִים הַגְּזֵרוֹת, - וְהַעוֹלָם מְכִין עֲצָמוֹ לְגֵאֲלָה הַשְּׁלִימָה, כְּמוֹ שֶׁהַבְּטִיחַ מֹשֶׁה רַבֵּינוּ לְרַשְׁבֵּי" - "בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". וּבְזַכּוֹת מְזַכֵּי הַרְבִּים יִשְׁפַע וְשִׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְנִזְכָּה לְהַבְטִיחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרַשְׁבֵּי"י (בְּזֵהָר תְּרוּמָה קכ"ח:).

(נג) הַבְּטַחַת הַרַשְׁבֵּי"י שְׁוֵה יוֹתֵר מֵאֶלֶף צְדָקוֹת שְׁאֵתָה נוֹתֵן

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א: מַעִיד אֲנִי עָלֶי שְׁמַיִם וָאָרֶץ, שְׁכָל הַמְּזֻכָּה אֶת הַרְבִּים [בְּהַפְצַת הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ] מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלוֹת, מַה שְּׂאִין כָּל אָדָם זֹכָה לָּהּ - כּוֹפֶה אֶת מַלְכוּת הַרַשְׁעָה. - עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ וְעֵלּוּי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. - מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יַחְרַב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

(נד) כָּל הַמְּזֻכָּה אֶת הַרְבִּים בְּהַפְצַת הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ - מִשְׁפִּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזֵרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת

וְעַל זֶה מְבַטִּיחַ לוֹ הַרַשְׁבֵּי"י: זֹכָה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו. - זֹכָה לַעֲשִׂירוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. - זֹכָה לְעוֹלָם הַבָּא. - אֵין שׁוּם אַחַד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְע לוֹ. - נִכְנַס לְשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן - וְאֵין מוֹחָה בְּיָדוֹ. - מִשְׁפִּיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזֵרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרַשְׁבֵּי"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אַבְרָהָם אַבְיָנוּ, שְׁגַם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לִאֲרַבַּע מַחְנוֹת מְלֹאכִים עֲלִיּוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנַס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּמְטְרִיא "סוד"), שְׁלֹא זֹכֶה בָּהֶם שׁוֹם אֶדָם אַחַר, וּמִיֶּחֱדִים רַק לוֹ.

וְנִסְפָּר סְפוּר נִזְרָא מְגַדֵּל הַזְּכוֹת שֶׁל מְזַכֵּי הַרְבֵּים:

נה) הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבֵּים הוּא הַיֶּחֱסָן הַכִּי הַגְּדוֹל בְּשָׁמַיִם

בְּסִפְּרֵי יִשְׁמַח מִשָּׁה עה"ת בְּהַקְדָּמָה בְּקו' תְּהִלָּה לְמִשָּׁה דָף י"א ע"ב וְזל"ק: מְבוֹאָר בְּזוֹהַר תְּרוּמָה דף קכ"ח ע"ב הֵהוּא זָכָאָה בְּעֵי לְמַרְדָּךְ בְּתַר חֵיבָאָ וְכו' [זכאי צריך לרדוף אחר אנשים חייבים] בְּגִין דְּיִחְשַׁב לִי כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִי וְדָא אִיהוּ שְׁבָחָא דְיִסְתַּלַּק בִּי יִקְרָא דְקב"ה יִתִּיר מְשַׁבְּחָא אַחְרָא וְכו' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעֲוֹן וְכַתּוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים

[ד] ובספר הזוהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זכאה בעי למרדף בתר חיבא ולמקני ליה באגר שלים וכו' ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא וכו', ועל דא כתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתיב (ש) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, ועל האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בנין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי ועאל בתליסר תרעי ולית מאן דימחי בדידה, ועליה כתיב (תהלים קי"ב ב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשך אור לישרים. כדן מלכא קדישא בריך לדיקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דבריק לאברהם כד עבד נפשין דחיבא וכו' ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הו ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגינייהו, הו אזלי אבתרייהו ורדפי כמאן דרדיף בתר חיין וכו':

[תרגום] – בספר הזוהר תחילת פרשת תרומה אמר זכאי צריך לרדוף אחר אנשים חייבים ולקנות אותם בשכר שלם וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועלייה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, ורבים השיב מעון. וכתוב בריתי היתה איתו החיים והשלום, ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות מה שלא עולה בן אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום וזוכה לראות בנים לבניו וזוכה בעוה"ז וזוכה לעוה"ב, ועולה בשלש עשרה שערות ואין מי שימחה בידו ועליו כתוב גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרח בחושך אור לישרים, כאשר המלך הקדוש מברך לדיקון של אותו בן אדם מברך אותו בכל הברכות שבירך לאברהם כאשר עשה נפשות לחייבים, והוא עולה לשבעים עולמות נעלמים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואילו היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים!:

קָמוּ תַנָּאִים וְאַמֹּרָאִים וְאַמְרוּ, רֹעֵה נְאֻמָּן, יִתְקַיֵּם בְּךָ זֶה הַפְּסוּק, (ישעיה סב) אֵל תִּתְּנוּ דְמֵי בְּצֻלָם שְׁלֶךְ. מִחֲנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהֵם מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁל מַעְלָה, וּמִחֲנוֹת שֶׁל הַמַּלְכָּה שֶׁהֵם מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁל מַטֵּה, עֲלֶיךָ נְאֻמָּר (בראשית כח) וַהֲגַה מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים וְגו'. בְּךָ עוֹלִים מִחֲנוֹת שֶׁל הַשְּׂכִינָה בַתְּפִלָּה שְׁלֶךְ, וְיִוָּרְדִים מִחֲנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲצֵל הַשְּׂכִינָה בְּכִמְהָ שִׁירִים וְנִגּוּנִים בַּתְּפִלָּה. וְאַתָּה הוּא הַקְּרוֹב שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְּפִלָּה שְׁלֶךְ, שֶׁהִיא קְרֹבָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינָתוֹ.

בַּפְּרָשָׁת (במדבר כח) צוֹ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵת קְרִבְנֵי לַחֲמִי, שֶׁתִּקְנֶנּוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה קְרִבְנוֹת בַּתְּפִלָּה מִצַּד הַיָּמִין, שֶׁשֵּׁם אִישׁ חֶסֶד - כֹּהֵן. וְתִקְנֶנּוּ אֲמִירַת הַזְּמִירוֹת שֶׁהֵם שִׁיר הַלְלוּיִם אַחֲרֵיהֶם - מִצַּד הַגְּבוּרָה. וְהוּד, דְּרָגָה שֶׁל דוֹד הַמֶּלֶךְ, נִקְשֵׁר בְּשֵׁמֶל. וְאַהֲרֹן, שֶׁדְּרָגָתוֹ נְצִ"ח, נִקְשֵׁר בַּחֶסֶד. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים טו) נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נֹצַח. אַחַר כֵּן יַחֲוֹד בְּפֶסוּק שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְכוּלֵל בְּרָכָה וּקְרִיָּשָׁה, שֶׁהוּא קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, וּבְרָכָה מִצַּד הַיָּמִין. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (במדבר ו) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרָן וְאֶל בְּנָיִו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּקְרִיָּשָׁה מִצַּד הַלְלוּיִם, הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, קְשׁוּר יָמִין וְשֵׁמֶל, וְהוּא קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁהִיא אֲמָא עֲלִיוֹנָה, תְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׂוּהָ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה בַתְּפִלִּין שֶׁל אֲדוֹן הָעוֹלָם מֵהַ פְּתוּב בַּהֵן. וְהוּא קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל יָד, שֶׁהִיא שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, וְזֶהוּ שֶׁפִּרְשׂוּהָ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, הִרְאֶהוּ לְמוֹשֶׁה קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין. שֶׁ שֶׁל תְּפִלִּין מִשָּׁה, כְּלוּל מִשְׁלֵשָׁה עֲנָפִים שֶׁל הָאֲבוֹת לְמַעְלָה, שֶׁתִּקְנֶנּוּ שֶׁל תְּפִלוֹת שֶׁהֵן סִימָן שֶׁמִּ"ע, שֶׁהִיא שְׁחַרְיִית מִנְחָה עֲרִבִית, מִ"ה שְׁלֶךְ - תְּפִלַּת הַשְּׂבֵת, שֶׁנְאֻמָּר בָּהּ (בראשית א) וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגו'.

דְּאִבְהֵן לְעִילָא, דְּתִקְנֶנּוּ תַלְתָּה צְלוֹתֵין דְּאִינוּן סִימָן שֶׁמִּ"ע, דְּאִיְהִי שְׁחַרְיִית מִנְחָה עֲרִבִית, מִ"ה דִּילָךְ צְלוֹתָא דְשֶׁבֶת דְּאַתְמוֹר בֵּיהּ (בראשית א) וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגו'.

קָמוּ תַנָּאִים וְאַמֹּרָאִים וְאַמְרוּ, רֹעֵה נְאֻמָּן, יִתְקַיֵּם בְּךָ הַאי קְרָא (ישעיה ס"ב) אֵל תִּתְּנוּ דְמֵי לוֹ. דְּהָא עֲלֵאִין וְתַתַּאִין מְקַנְנִין בְּצוּלָמָא דִּידְךָ. מִשִּׁירֵינִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִינוּן מִמְתִּיבְתָא עֲלָאָה וּמִשִּׁירֵינִי דְמִטְרוּנִיתָא דְאִינוּן מִמְתִּיבְתָא תַתְּאָה, עֲלָךְ אַתְמוֹר (בראשית כ"ח) וַהֲגַה מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים וְגו'. בְּךָ סִלְקִין מִשִּׁירֵינִי דְשְׂכִינְתָא בְּצוּלָתָא דִּילָךְ, וְנַחְתִּין מִשִּׁירֵינִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא בְּכִמְהָ שִׁירִין וְנִיגּוּנִין בְּצְלוֹתָא. וְאַנְתָּה הוּא קְרִיבֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצוּלָתָא דִּילָךְ דְאִיְהִי קְרִבְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ.

בְּצוֹ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת קְרִבְנֵי לַחֲמִי, (במדבר כח) דְּתִקְנֶנּוּ מְאִרֵי מַתְּנִיתִין קְרִבְנִין בְּצוּלָתָא מִסְטָרָא דִימִינָא, דְתַמְנָן אִישׁ חֶסֶד כֹּהֵן. וְתִקְנֶנּוּ זְמִירוֹת דְאִינוּן שִׁיר דְלוּיִם אַבְתְּרִיְהוּ מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. וְהוּד דְרָגָא דְדוֹד מְלָכָא אַתְקֶשֶׁר בְּשֵׁמֶלָא. וְאַהֲרֹן דְרָגָא דִּילִיָּה נְצִ"ח אַתְקֶשֶׁר בַּחֶסֶד. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים ט"ו) נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נֹצַח.

לְבַתֵּר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יַחֲוֹדָא, כְּלוּל בְּרַכּוּ וּקְרִיָּשָׁה, אִיְהוּ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ, וּבְרָכָה מִסְטָרָא דִימִינָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (במדבר ו) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרָן וְאֶל בְּנָיִו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וּקְדוּשָׁה מִסְטָרָא דְלוּיִם עֲמוּדָא דְאֲמִצְעִיתָא קְשׁוּר יָמִין וְשֵׁמֶלָא, וְאִיְהוּ קְשׁוּרָא דְתְּפִלִּין דְרִישָׁא דְאִיְהִי אֲמָא עֲלָאָה תְּפִלִּין עַל רִישֵׁיהּ, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מַתְּנִיתִין בַּתְּפִלִּי דְמְאִרֵי עֲלָמָא, מָה פְּתִיב בְּהוּ. וְאִיְהוּ קְשׁוּרָא דְתְּפִלִּין דִּיד דְאִיְהִי שְׂכִינְתָא תַתְּאָה וְהִיא אִיְהוּ דְאוּקְמוּהָ מְאִרֵי מַתְּנִיתִין, הִרְאֶהוּ לְמוֹשֶׁה קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין. שֶׁ שֶׁל תְּפִלִּין מִשָּׁה, כְּלוּל תַּלְתָּה עֲנָפִין דְאִבְהֵן לְעִילָא, דְתִקְנֶנּוּ תַלְתָּה צְלוֹתֵין דְאִינוּן סִימָן שֶׁמִּ"ע, דְּאִיְהִי שְׁחַרְיִית מִנְחָה עֲרִבִית, מִ"ה דִּילָךְ צְלוֹתָא דְשֶׁבֶת דְּאַתְמוֹר בֵּיהּ (בראשית א) וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וְגו'.

אותיות, ואותן תולדות שלֹהן עלות ק"ל. ע"ב ק"ל עולים מאתים ושנים, כחשבון ב"ר. ואתה הוא רועה נאמן, עליך נאמר (תהלים ב) נשקו בר. ואתה רב למטה, רבן של כל ישראל, רבן של מלאכי השרת, בן למעלה, בן להקדוש ברנף הוא ושכינתו.

נאמר אצל דוד, (שמואל-ב יב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות. בזה הגם התכפר דוד. וזהו שעור של חלה, שלש וארבעים ביצים ותוספת חמש ביצה, רמוז בנאמר (ויקרא ה) וחקמישתו יוסף עליו.

אשרי התפלה שניצאה מפיך, כמו שהקדוש ברנף הוא ירד על הר סיני ונאמר בו (דברים כט) כי אשר ישנו פה וגו'. כך בן (פאשר) אתה תשתדל בתורה ותתחננים וכל אותן נשמות שהיו וכל העתידים להיות וכל מחנות המלאכים וירד בצלם שלך לקבל התפלה שלך והתורה שלך. משום שמחשבה שלך ליחד להקדוש ברנף הוא ושכינתו בכל מחנות שלו למעלה ומטה בתורתך ובתפלתך.

הקדוש ברנף הוא, מחשבה טובה מצרפה למעשה. וכמו שהוא אמר אנכי, וכלם אמרו (שמות כד) נעשה ונשמע - כך הקדוש ברנף הוא עשה לכל המחנות שלו שכלם שתקו ושמעו לדבורך, משום שרצונך בהם ליחד להקדוש ברנף הוא ושכינתו בכל המחנות שלו.

וכך מה שהקדוש ברנף הוא הבטיח לעשות לך כמה טובות שאין להן סוף, כלם אמרו נעשה ונשמע. ומשום זה נאמר, (תהלים ק) ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, והתחזק בך. שהרי הקדוש ברנף הוא ושכינתו וכל המחנות שלו הסימימו לעשות כל רצונך ויותר, מה שהוא כתוב על ידך, ולא נפל דבר קטן מפתיבת ידך שלא התקיים.

דהא קדשא ברנף הוא ושכינתיה וכל משיריין דיליה אסתפמו למעבד כל רעותך ויתיר, מה דאיהו כתוב על ידך. ולא נפיל מלה זעירא מפתיבת ידך דלא אתקיים.

ה"א וא"ו ה"א. אתון קדמאין סלקין לשבעין יתרין אתון, ואינון תולדיין דילהון סלקין ק"ל. ע"ב ק"ל סלקין מאתן יתרין כחושבון ב"ר. ואתה הוא רועה נאמן, עליך אתמר (תהלים ב) נשקו בר. ואתה רב לתתא רבן של כל ישראל רבן דמלאכי השרת, בר לעילא, בר לקודשא ברנף הוא ושכינתיה.

אתמר לגבי דוד (שמואל ב י"ד) גם יי העביר חטאתך לא תמות, בהאי גם אתכפר דוד. והאי איהו שיעורא דחלה, תלת וארבעין ביצים ותוספת חמש ביצה, רמזי (ויקרא ה) וחקמישתו יוסף עליו.

נפאה צלותא דנפקא מפומך, פגוונא דקודשא ברנף הוא נחית על טורא דסיני ואתמר ביה (דברים כ"ט) כי את אשר ישנו פה וגו'. הכי בר (ס"א כד) אתה תשתדל באורייתא וצלותא קדשא ברנף הוא כניש עלאין ותפאין וכל אינון נשמתיין דהוו וכל דעתידין למהוי וכל משיריין דמלאכים ונחית בצולמא דילך לקבלא צלותא דילך ואורייתא דילך. בגין דמחשבתא דילך ליחדא לקודשא ברנף הוא ושכינתיה בכל משיריין דיליה עילא ותתא באורייתך ובצלותך.

קדשא ברנף הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה. וכגוונא דאיהו אמר אנכי, וכלהו אמרו (שמות כ"ד) נעשה ונשמע, הכי קדשא ברנף הוא עביד לכל משיריין דיליה דכלהו שתקו ושמעין למולוך, בגין דרעותך בהון ליחדא לקודשא ברנף הוא ושכינתיה בכל משיריין דיליה.

וכל מה דקודשא ברנף הוא אבטח למעבד לך כמה טובין דלית לון סוף, פלהו אמרו נעשה ונשמע. ובגין דא (תהלים ק) ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו, ואתתקף בך.

דהא קדשא ברנף הוא ושכינתיה וכל משיריין דיליה אסתפמו למעבד כל רעותך ויתיר, מה דאיהו כתוב על ידך. ולא נפיל מלה זעירא מפתיבת ידך דלא אתקיים.

אשרי האדם שאדונו חושב אותו כגופו ועושה לו כבוד כצורתו להיות לוקח דברים של פיו בתורה ותפלה כדבריו בהר סיני. ואין אחד שפתח פיו לקטרג לו אלא כלם, עליונים ותחתונים, בהסקמה אחת וברצון אחד.

רעיא מהימנא

דבר אחר (בראשית כח) ויחלם והנה סלם, רועה נאמן, מה ל' עולה על כל האותיות, כף אתה עתיד להתעלות על כל הבריות, משום שעלה לשם של יו"ד ה"י וא"ו ה"י, שבו שלש י"י, שחשבונו שלשים. שבהתחלה היית בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא יאא, בייג מדות של רחמים שהן גימטריא אחד. כעת התעלה באל, שהוא אותיות ייא. ששני שמות הם עדים הלא אל אחד בראנו. וזה שכתוב (מלאכי ב) הלא אל אחד בראנו.

ובש"ש יודין אלו יתקים כף, (ישעיה נב) ירום ונשא וגבה מאד בשם מ"ה. שפך עולה מא"ד לחשבון אד"ם. ובהפוך אותיות - מאד הוא אדס. ירום - בארבע פנים של אריה, שהם (במדבר ו) יברך יהו"ה. ונשא - בארבע פני שור, שהם ישא יהו"ה, בשמאל. וגבה מאד - יאר יהו"ה, באמצעיתו. וזה שם יוד הי ואו הי, ישא יהו"ה פניו אליך וישם לך שלום. רביעי - יהו"ה, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

מצד הימין נקראת אבן. וכמה אבנים לחות יקרות נמצאו ממנה, ששמנה מי התורה יוצאים. ובגללם נאמר, אמר רבי עקיבא לתלמידיו: כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, שמה תסתכנו בנפשכם. אל תאמרו שהם מים, מים ממש, משום (תהלים קא) דבר שקרים לא כוון לנגד עיני. שאלו המים זו התורה, שנאמר בה (משלי ו) ותורה אור. ומשום שהאור נובע

זכאה בר נש דמאריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא כדיוקניה למיהו שקיל מילולין דפומוי באורייתא וצלותא כמלוי בטורא דסיני. ולית חד דפתח פומוי לקטרגא ליה אלא כלהו עלאין ותתאין באסקמותא חדא וברעותא חדא: (עד כאן מההשמטות).

רעיא מהימנא

דבר אחר (בראשית כח) ויחלם והנה סלם, רעיא מהימנא, מה ל' אסתלק על כל אתרוון, הכי את עתיד לאסתלקא על כל ברין. בגין דאסתלק לשמא דיו"ד ה"י וא"ו ה"י. דביה י"י, דחושבניה ל'. דבקדמיתא הוית בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יאא, בתליסר מכילן דרחמי, דאינון אחד. כען תסתלק באל, דאיהו ייא. דתרין שמהן סהדין, הלא אל אחד בראנו. הךא הוא דכתיב, (מלאכי ב) הלא אל אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו.

ובתלת יודין אלין, יתקיים כף, (ישעיה נב) ירום ונשא וגבה מאד, במ"ה. דהכי סליק מא"ד, לחשבון אד"ם. ובהפוך אתרוון, מאד הוא אדס. ירום: בארבע אנפין דאריה, דאינון (במדבר ו) יברך יהו"ה. ונשא: בארבע אנפין דשור, דאינון ישא יהו"ה בשמאלא. וגבה מאד: יאר יהו"ה, באמצעיתא. ודא יוד הי ואו הי, ישא יהו"ה פניו אליך וישם לך שלום. רביעא יהו"ה, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

מסטרא דימינא, אתקריאת אבן. וכמה אבנין מפולמין יקירין אשתכחו מנה, דמנייהו מנא דאורייתא נפקין. ובגיניהון אתמר, אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמה תסתכנו בנפשכם. לא תימרו דאינון מים, מים ממש. משום (תהלים קא) דבר שקרים לא כוון לנגד עיני. דאלין מים, דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור. ובגין דהאי גהורא נביע

במקור המים (ישעיה נח) אשר לא יכזבו מימיו, נקרא מים.

ומצד השמאל, זו האבן שהיא אות י - נקראת גחלת. ומשם עשר ספירות, כשלהבת קשורה בגחלת. ויש לה ארבעה גונים, (ועשרה) והם: יוד הא ואו הא. יהו"ה. והיא יד הגדולה בזמין, יד החזקה בשמאל, העמוד האמצעי, משם היא יד רמה, כלולה מארבעים ושנים גונים.

ומשום שהיא מצד הזמין - אבן. ומצד השמאל - גחלת. בה לוקח הקדוש ברוך הוא נקמה מישמעאל ואדום, שהם אשים נכריים ומים הידונים. והממנים שלהם - סמאל ונחש. סמאל אש הגיהנם, ממנה על האמה של עשו. נחש ממנה על האמה של ישמעאל, והוא רחב הממנה על המים.

בימין אברהם, שדרגתו חסד, נוטל נקמה מישמעאל ומהממנה שלו. ובשמאל יצחק, שדרגתו פחד, נוטל נקמה מעשו ומהממנה שלו. בשני משיחים, שהם אחד מימין - משיח בן דוד, ואחד משמאל - משיח בן יוסף. ובדרגתו של יעקב, שהיא כנגדו, בסוד של (בראשית מח) שכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאל. שור לזמין, של ישמעאל. בגלל שיהודה גלה בעשו, נמצא ימין הקדשה עם השמאל של עשו. ושמאל הקדשה עם זמין טמאה של ישמעאל, (שם מט) עד פי יבא שילה, רוצה נאמן, בדרגה של תפארת ישראל, נוטל נקמה מערב רב.

בשרש דרגות אלו יפקד (יצא) פהנים לזים וישראלים מן הגלות, ובהן יקח נקמה מעשו וישמעאל וערב של ערב רב מערבים בעשו וישמעאל, כף יעקב באברהם ויצחק, ערויב דתרווייהו. והכי מתערב שילה, עם משיח בן דוד ומשיח יצחק, ערויב של שניהם. וכף מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ותהא שלשלת

במבועא דמיא, אשר לא יכזבו מימיו, אתקרי מים.

ומסטרוא דשמאלא, האי אבן דאיהי י, אתקרי גחלת. ומתמן עשר ספירן כשלהבת קשורה בגחלת. ואית לה ארבעה גוונים, (ועשרה) אינון, יוד הא ואו הא. יהו"ה. ואיהי יד הגדולה בימינא, יד החזקה בשמאלא, עמודא דאמצעינא, מתמן איהי יד רמה, כליל מארבעין ותריין גוונים.

ובגין דאיהי מסטרוא דימינא אבן, ומסטרוא דשמאלא גחלת, בה נטיל קדשא בריך הוא נוקמא, מישמעאל ואדום, דאינון אשין נוכראין, ומים הידונים. וממנן דלהון סמאל ונחש. סמאל אשא דגיהנם, ממנה על אמה דעשו. נחש ממנה על אמה דישמעאל, ואיהו רחב דממנא על מיא.

בימינא דאברהם, דדרגיה חסד, נטיל נוקמא מישמעאל, וממנא דיליה. ובשמאלא דיצחק, דדרגיה פחד, נטיל נוקמא מעשו, וממנא דיליה. בתרין משיחין, דאינון חד מימינא, משיח בן דוד. וחד משמאלא, משיח בן יוסף. ובדרגא דיעקב, דאיהי לקבליה, ברוא (בראשית מח) דשכל את ידיו (כי מנשה הבכור). אריה לשמאלא. שור לימינא, דישמעאל. בגין דיהודה גלה בעשו, אשתכח מינא דקדושה, עם שמאלא דעשו. ושמאלא דקדושה עם מינא מסאבא דישמעאל, (בראשית מט) עד פי יבא שילה, רעא מהימנא, בדרגיה תפארת ישראל, נטיל נוקמא מערב רב.

בתלת דרגין אליו, יפקוד (כ"א יפקוד) פהנים לזים וישראלים, מן גלותא. ובהון נטיל נוקמא, מעשו וישמעאל וערב רב. כגוונא דערב רב מערבין בעשו וישמעאל, הכי יעקב מערב באברהם ויצחק, ערויב דתרווייהו. והכי מתערב שילה, עם משיח בן דוד ומשיח יצחק, ערויב של שניהם. וכף מתערב שילה עם משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ותהא שלשלת

במבועא דמיא, אשר לא יכזבו מימיו, אתקרי מים.

שֶׁל שְׁנֵיהֶם כְּאוֹתוֹ זְמַן שְׂרָאָה בְּלַעַם
בְּנִבּוֹאָתוֹ, שְׂכַף מִתְקַשְׂרִים שְׁנֵי
מְשִׁיחִים בְּרֹעֵה הַנְּאֻמָּן בְּשִׁלְשָׁה
אָבוֹת בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה.

פְּתַח וְאָמַר, (במדבר כג) לֹא הֵבִיט אֵן
בְּעֵינָי וְלֹא רָאָה עֵמַל בְּיִשְׂרָאֵל ה' ^{ה'}
אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְתִרְעַת מֶלֶךְ בּוֹ. וְהִכַּל
לְקַיֵּם הַפְּסוּק (ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים
גְּדֻלִים אֶקְבָּצֶךָ. בְּאוֹתוֹ זְמַן נִשְׁבְּרוֹת
הַקְּלָפוֹת שְׁהִי מְסוֹכְבוֹת לְשִׁכְנָה.
מִיָּד מְתַגְלִית אֶבְרָן אַחַת מְשַׁלֵּשׁ
אֲבָנִים, שְׁהֵן סְגוּלָתָא, שְׁעֲלִיזוֹן נְאֻמָּר
(יחזקאל א) וַיְהִי בְּשִׁלְשִׁים שָׁנָה, וְהָן יִי.
בְּרַבִּיעֵי - אֶבְרָן רַבִּיעִית. בְּחֻמְשָׁה
לְחָדָשׁ - אֶבְרָן חֲמִישִׁית. כְּנֻגְדָן וַיִּקַּח
דָּוִד (שמואל א-ט) חֲמֻשָּׁה חֲלָקֵי אֲבָנִים
מִן הַנַּחַל. וְאֵלוֹ לְעַמְתָּם חֲמֻשׁ תְּבוֹת,
שְׁהֵן: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה.

וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה (יחזקאל א) - זו
שְׁכִינָה, בְּהַ קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶחָד.
אוֹת ו' בְּתוֹסֶפֶת וְאֲנִי - הוּא נְהַר, צַדִּיק
חַי הַעוֹלָמִים. (בראשית ב) וְנְהַר יֵצֵא
מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. מַהוֹ עֵדֶן?
זוֹ בִּינָה. נְהַר שְׁיוֹצֵא מִמֶּנָּה זוֹ ו', בֶּן
יִי, דְרָגָה שֶׁל הַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן,
וְהַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן יוֹצֵא מֵאֵמָּה הַעֲלִיזוֹנָה,
וּמְתַפְּשֵׁט בְּשֵׁשׁ סְפִירוֹת עַד צַדִּיק,
וּמְמַנּוֹ מְשָׁקָה לְגֶן (שֶׁל עֵדֶן), שְׁהִיא
הַשְׁכִּינָה.

מַהוֹ כְּכָר? כ' - כְּתָר. ב' - בִּינָה. ר' -
רֵאשִׁית חֲכָמָה. כְּתָר בְּיָמִין, חֲכָמָה
בְּשְׂמָאל, בִּינָה בְּאֶמְצַע. רַכָּב לְעִלְיֹון,
לְעֵלֶת הַעֲלוֹת. עֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת כֻּלָּן
נִכְלָלוּ בְּנְהַר, שְׁהוּא מְתַפְּשֵׁט עַד צַדִּיק
שְׁנֻקְרָא כָל, כּוֹלָל הַכָּל. וּבִגְלָלוּ
פְּרֻשְׁהוּ (דניאל ד) אֵילָן גְּדוֹל וְתֻקְיָה,
וּמְזוֹן לְכָלֶם בּוֹ. מְמַנּוֹ תְלוּי הַכָּל. כְּאֲשֶׁר
רָאָה הַשְׁכִּינָה מִתּוֹךְ הַקְּלָפוֹת, רָאָה
עֵמָה עֶשֶׂר סְפִירוֹת. (ע"כ רעיא מהימנא).

זְהַר

סִלְתָּ לְמִנְחָה, לְהַעֲלוֹת לְזוֹאת הַסֵּלֶת
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיזוֹן לְמִנְחָה בֵּין שְׁתֵּי
זְרוּעוֹת.

כִּן יוֹסֵף, וַיְהִי שֶׁלְשָׁלֶת דְּתִרְוּוִיָּהוּ, כִּהֵּוּא זְמַנָּא דְּחִזָּא
בְּלַעַם בְּנִבּוֹאָה דִּילִיָּה, דְּהִכִּי מִתְקַשְׂרֵי תְרִין מְשִׁיחִין
בְּרֹעֵיָא מְהֵימְנָא, בְּגִלוֹתָא בְּתִרְוָה.

פְּתַח וְאָמַר, (במדבר כג) לֹא הֵבִיט אֵן וְלֹא רָאָה
עֵמַל בְּיִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְתִרְעַת מֶלֶךְ בּוֹ.
וְכִלְיָ לְקִיָּמָא קְרָא, (ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדֻלִים אֶקְבָּצֶךָ.
כִּהֵּוּא זְמַנָּא מְתַבְרִין קְלִיפּוֹת, דְּהוּוּ מְסַחְרִין
לְשִׁכְנָתָא. מִיָּד אֲתַגְלִיָּא אֲבָנָא חֲדָא מִתְלַת אֲבָנִין,
דְּאֵינּוּן סְגוּלָתָא. דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמַר, (יחזקאל א) וַיְהִי
בְּשִׁלְשִׁים שָׁנָה, וְאֵינּוּן יִי. בְּרַבִּיעֵי, אֲבָנָא רַבִּיעֵיָה.
(דף רמ"ז ע"א) בְּחֻמְשָׁה לְחָדָשׁ, אֲבָנָא חֲמֻשָּׁה.
לְקַבְּלִיָּהוּ, וַיִּקַּח דָּוִד (שמואל א ט) חֲמֻשָּׁה חֲלָקֵי אֲבָנִים
מִן הַנַּחַל. וְאֵינּוּן לְקַבְּלִיָּהוּ חֲמֻשׁ תִּיבִין, דְּאֵינּוּן שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה.

וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה, (יחזקאל א) דָּא שְׁכִינָתָא, בְּהַ קְדוּשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֶחָד. ו' בְּתוֹסֶפֶת וְאֲנִי, הוּא נְהַר,
צַדִּיק חַי עֲלָמִין. (בראשית ב) וְנְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגֶּן, מֵאִי עֵדֶן. דָּא בִּינָה, נְהַר דְנִפְסִיק מִנָּה, דָּא ו',
כִּן יִי, דְרָגָא דְרֹעֵיָא מְהֵימְנָא, וְרֹעֵיָא מְהֵימְנָא, נִפְסִיק
מֵאֵימָּה עֲלָהָה, וְאֲתַפְּשֵׁט בְּשִׁית סְפִירָאן עַד צַדִּיק,
וּמִנָּה אֲשַׁקִּי לְגַנְתָּא (דע"ז), דְּאִיָּהֵי שְׁכִינָתָא.

מֵאִי כְּכָר. כ', כְּתָר. ב', בִּינָה. ר', רֵאשִׁית חֲכָמָה.
כְּתָר בְּיָמִין, חֲכָמָה בְּשְׂמָאלָא, בִּינָה
בְּאֶמְצַעִיתָא. רַכָּב לְעִלְיָא לְעֵלֶת הַעֲלוֹת. עֶשֶׂר סְפִירָאן
כֻּלָּהוּ, אֲתַכְּלָלוּ בְּנְהַר, דְּאִיָּהוּ אֲתַפְּשֵׁט עַד צַדִּיק,
דְּאִיָּהוּ כָל, כּוֹלָל כָּלָא. וּבִגְיָנִיָּה אֲוִקְמוּהָ, (דניאל ד) אֵילָנָא
רַבָּא וְתֻקְיָה, וּמְזוֹן לְכָלָא בִּיָּה. מִנָּה תְלוּיָא כָּלָא. כַּד
חֲמָא שְׁכִינָתָא מִגּוֹ קְלִיפִין, חִזָּא עֵמָה עֶשֶׂר סְפִירָין.
(ע"כ רעיא מהימנא). (ס"א ובחבורא קדמאה)

זְהַר

סִלְתָּ לְמִנְחָה, לְאַעֲלָהָה לְהֵאֵי סֵלֶת, קָמִי
מְלָפָא עֲלָהָה לְמִנְחָה. בֵּין תְרִין דְרוּעִין.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ני לא תשכח מפני זרעו
תקליטור
אוצרות הזוהר
ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים ההוא תקע ב שופר גדול!

ספר הזוהר היומי
 מחולק ל-154 ימים
 ימות השנה

